

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως Λευκάδος ἐπὶ τῷ νεκρῷ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Α. ΒΛΑΝΤΗ.

τῇ 23 Μαΐου 1876.

ΥΠΟ

ΕΠΥΡΙΔΩΝΟΣ. Ι. ΚΑΡΙΝΤΑΒΑ.

«Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου.»

[ΔΑΒΙΔ. πγ'. 2.]

Ναὶ, Πανιερώτατε Δέσποτα, ναὶ, σεβάσμιμοι λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, τοιοῦτος ὁ ἐνθερμος πόθος, τοιαύτη ἡ ἐνδύμυχο, φωνὴ ψυχῆς τὸ μάταιον ἀναλογισμένης τῶν ἀνθρωπίνων, — Καθότι μάλιστα αὕτη ἐπιβλέψῃ ἐπ' αὐτῶν καὶ φθόσῃ νὰ ἐνοήσῃ τὸ ἄστατον καὶ εὐμετάβλητον, τὸ φθαρτὸν καὶ ἐπικερὸν, τὸ εὐτελὲς καὶ ἀσήμαντον τῆς ματαιότητος αὐτῶν, ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναπτρωθῇ πρὸς τὰ ἀληκτα ἐκείνα σκηνώματα, νὰ μὴ ἐπιποθήσῃ τῆς Οὐρανίου ἐκείνης μακαριότητος, ἐνθα φῶς τὸ ἀνέσπερον, ἐνθα χαρὰ ἡ ἀφατος, ἐνθα ζωὴ ἡ αἰώνιος, καὶ οἶονεὶ ἐξάλλος γινόμενῃ νὰ μὴ ἐκφωνήσῃ μετ' αὐτῶν Προφητάνκτα «κρείσσον ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας.»

Τοιοῦτος πόθος, τοιαύτη ἐπιθυμία, ὡς πολυπληθὴς καὶ τεθλιμμένη ὁμήγυρις, πρὸ πολλοῦ ἀνέφλεγε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ προκείμενου νεκροῦ, καὶ διὰ τοῦτο μετ' ἐν ἱλαρὸν αὐτῆς· μετὰ μὲν ἀποχαλεπόμενα σήμερον πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ὡς ἀγὴν περιστέρα τὰς χιονολευκούς τῆς αἰωνιότητος, περιβληθεῖσα πτέρυγας ἀνεπιστρέπτει ἀπέπτῃ ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν, ἐν ἀκαρεῖ ματαιώσασα χρυσόπτερα ὄνειρα ὑπομειδιῶντος μέλλοντος καὶ ἀφελείας ἡμέρας φαιδρῶν παρελθόντος, — Εἰς ἡμᾶς δὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀναισθητὸν αὐτῆς κατέλιπε σκῆνος κύκλω τοῦ ὁποῦ νῦν συνωθούμενοι εἰς στεναγμούς καὶ δάκρυα οἰκτρῶς ἀναλούμεθα τῶν ἀρετῶν καὶ προτερημάτων τοῦ θανόντος ἀναμνησκόμενοι, καὶ τὸς ὁποίας μετὰ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις ἐν βραχεῖ προτιθέμενος ἦδη νὰ διεξέλθω, οὐ μικρὸν νομίζω ὅτι ἀποτίω φόρον πρὸς τὴν ἱερὰν σκιάν φίλου εἰλικρινούς καὶ συμμαθητοῦ φιλάτου.

Ὁ πρὸ ἡμῶν ἐκτὸς δὴν κείμενος νεκρὸς, ὁ διὰ τοῦ προῶρου αὐτοῦ θανάτου τὰς καρδίας πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων βαρυαλγῶς σήμερον τραυματίσας, εἶναι βλαστὸς τῆς εὐγενούς καὶ εὐκαταστάτου οἰκογενείας Βλαντῆ, τέκνον ἐνός τῶν ἐντιμωτέρων καὶ μάλιστα διακεκριμένων συμπολιτῶν ἡμῶν, εἶναι ὁ σεμνοπρεπὴς, ὁ κόσμιος, ὁ ἀξιαγάπητος Φίλιππος. Ἐν τῷ μικρῷ τῆς πατρίδος μας ὀρίζοντι ἰδὼν πρῶτον τὸ φῶς ὡς μικρὰ χρυσαλλὶς ἐν μέσῳ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀνθρώπου ὁσημέραι ἤνθανε, καὶ τὴν τρυφερωτέραν ἀπελάμβανεν ἀγάπην τῶν τε γονέων, ἀδελφῶν, φίλων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ. Νήπιος ἔτι ὢν, ἀνεδείκνυε τὰ ἐξοχα καὶ σπάνια ἐκείνα προτερήματα, ἅτινα ὥφειλον ἡμέραν τινὰ ν' ἀναδείξωσιν αὐτὸν ἀληθὲς πρότυπον ἀρετῆς καὶ παιδείας· ἔχων δ' ἐναύλου πάντοτε καὶ τὰς κατ' οἶκον διδασκαλίας, τῶρα μὲν μετὰ τὴν γὰρ τῆς παιδείας ἐστόλιζε τὸ πνεῦμα του, τῶρα δὲ μετὰ τὸ γάλα τῆς ἀρετῆς διέτρεφε τὴν καρδίαν του, μέχρις οὗ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἀλλοῦ ἐγκύκλια διατρέξας μαθήματα καὶ ἰδίῳ ἐπιδόσας εἰς πᾶν ὅτι συντείνει πρὸς μόρφωσιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ νοῦς εἰς τὸ καλῶς, ἀπταιστώς καὶ εὐμεθόδως σκέπτεσθαι καὶ κρίνειν περὶ παντός· πράγματος, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν γλυκυτέραν καὶ ἀρμονικωτέραν τῶν γλωσσῶν, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἣν οἱ θεοὶ ποτε ἐλάλουν εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ αἱ Μοῦσαι εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἔκτοτε ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὰς τρυφερὰς τῶν γεννητέων του ἀγκάλας μετέβη εἰς τὴν Ἑστίαν τῶν φώτων, εἰς τὰς κλεινὰς λέγων Ἀθῆνας, ὅπως τελειοτέρας τύχῃ ἀγωγῆς, ἀξιώθη δὲ καὶ τοῦ στεφάνου τῆς Νομικῆς, πρὸς ἣν κυρίως ἐνητένιζε καὶ δι' ἣν ἰδιάζουσιν αἰετοὶ ἀνεδείξει κλησιν, φρονῶν ὅτι, δι' αὐτῆς θὰ ἡδύνατό ποτε φαινοτέραν ν' ἀποδείξῃ τὴν λαμπρότητα τῆς καταγωγῆς του, ἀσφαλεστέραν νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν του, ὡφελιμώτερος δὲ νὰ κατασταθῇ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του. Ὡς πόσον ἐνόμιζεν ἐαυτὸν εὐτυχῇ! πόσον ἔχαιρεν ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἐμελλε νὰ χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τῶν φιλοστόργων αὐτοῦ γονέων ἐπιστρέφον ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς τρυφερὰς αὐτῶν ἀγκάλας· κεκοσμημένος μετὰ τριαύτας ἡλικίας καὶ φυσικὰς χάριτας! — Θύνητε τὸς ἐπὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς ἡμέρας, — δίδεται τέμα ἐξ τῆς πολυετίας ἐπουδίας του, — καὶ πρὸ διετίας μάλιστα ἐκείνη ἡ φίλη πατρίς νὰ περιπτύχῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μετ' αὐτὸν στεφάνου τῆς ἐπιστήμης, ὅλον χαρᾶν, ὅλον ζῶν, πλήρη αἰσίων οἰωνισμάτων καὶ διαγελοῦσαν ἐλπίδων.

Ἀλλὰ φεῖ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρωπίνων! Ἐκεῖνον ὃν πρὸ δύο ἐτῶν μετ' αὐτὸν στεφάνου τῆς ἐπιστήμης, ἐπανακάμπτοντα εἰς τὴν πατρίδα ἀγαλλόμενοι ἐχαίρετῃσamen, τοῦτον

σήμερον μετ' αὐτὸν στεφάνου τοῦ θανάτου, εἰς τὸν τάφον προπέμποντες, δακρυρροοῦντες ἀσπαζόμεθα! ἐκεῖνος ὅστις χθὲς ἐφαίνετο ὅλος ζῶν, φαιδρότης καὶ χαρὰ, σήμερον πρὸ ἡμῶν παρίσταται νεκρὸς, ἄπνους, πολὺκλαυστος! φεῖ τῆς μεταβολῆς! φεῖ τῆς μεγάλης τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων ἀλλοιώσεως! αἰφνυδῶς διεδέχθη τὴν χαρὰν ἢ λύπην, τὴν φαιδρότητα ἢ κατῆφειαν, τὸν στεφάνου τῆς ἐπιστήμης ὁ στεφάνος τοῦ θανάτου! — Τίς ποτὲ ἠλπίζε, τίς ποτε ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ ἢ νὰ ὀνειρευθῇ καὶ ὅτι ἐγὼ αὐτός, ὅστις μετ' αὐτὸν σὺν τοῖς συγγενικοῖς στεφάνου, μετ' αὐτὸν μαρτυρούμενα ἄνθη νὰ τῷ πλέξω σήμερον τὰ ἐπικηδεῖα; Καὶ ὅμως τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο ὄνειρον ἐγένετο πρᾶγμα, διότι ὁ πλάστης Κύριος οὕτως ἠθέλησε — ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξε οὕτω καὶ ἐγένετο. —

Γλυκὺς δὲ ὢν καὶ προσηνὴς πρὸς πάντας μὴ φέρων οὐδὲν ψιμύθιον ἐπιπλάστου καὶ φαινομένης ἀρετῆς, ἀλλ' ὢν ἀληθῶς ἀνεξάντλητος πηγὴ ἀρετῶν, καὶ σωφροσύνης· ἐξαισίου ἐν τρώφῳ, καὶ ἠθικῆς ἀμετροῦ ἐνδιαίτημα, ταχέως ἐφείλκυσε τὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην πάντων — Χρηστότης ἦν, κρείσσις σπανία, πνεύματος ἀγγίγναι, ἐνεργητικότης εἰς πᾶν ἠθικόν, ῥοπή πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην, στοργὴ πρὸς τὴν ἀρετὴν, συμπεριφορὰ εὐγενῆς, τρόποι ἀληθῶς χαριέστατοι, ἰδοὺ τὰ χαρακτηριστικά, ἅτινα ἐκόσμουσαν τὸν προκείμενον νεκρὸν, ἰδοὺ τὸ συμπλέγμα ὅπερ ἐκαλεῖτο Φίλιππος.

Ἀλλὰ μάλιστα προσήγγιζεν εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν τῶν χρυσῶν τῆς νεότητος ἐμελλε νὰ εὐφρανθῇ ἐλπίδων, ἐν αὐτῇ εἰσέτι τῇ σφριγώσῃ ἡλικίᾳ του, ἐν αὐτῇ τῇ ζωηρότητι τοῦ πνεύματός του, ἀμυδρὰ ἔχνη κατηφείας, ὡς νέφη, ἤρχισαν νὰ ἐπισκιάζωσι τὸ φαιδρὸν αὐτοῦ πρόσωπον — κρύφιος καὶ δόλιος Χάρων ἤρχισε νὰ ἐπιβουλεύηται αὐτόν — κρύφιος στηθοδόρον πάθος ἤρχισε νὰ κατατῆχῃ τὰ σπλάγχνα τοῦ τρυφεροῦ νέου· πάσα προσπάθεια καταβάλλεται πρὸς ἀναχαίτησιν τοῦ κακοῦ, πάσα φροντίς πρὸς ἐξάλειψιν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην, γιγαντιαίως βήμασι βαίνει τοῦτο ἐπὶ τὰ πρόσω — καταδρόχθιζεν ἀδρότάτας δαπάνας, ματαιώνει σοφῶν ἱατρῶν συμβουλία, ἀνατρέπει ταξείδια καὶ διασκεδάσεις καὶ ἰδοὺ προῶρος παρασύρει αὐτὸν σήμερον καὶ εἰς τὸν τάφον! Ἡ αἱματώδης, ἡ σκληρὰ, ἡ ἀφιλόνητος Βίμαρμένη ἀπέκλωσε τέλος τὸ λεπτὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ νῆμα, καὶ βαρὺ πένθος κατέλαβεν ἅπανσαν τὴν οἰκογένειαν Βλαντῆ — καθότι τὸ ῥῶδιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐμαράντη, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως ἀνθ' ἧς δὲν ἀναδίδουσι πλέον δι' αὐτὴν τὰ μύρα των.

Δικαίως λοιπὸν δυστυχεῖς γονεῖς, δικαίως προσφιλεῖς ἀδελφοί, δικαίως λυπεῖσθε, δικαίως θλίβεσθε, δικαίως εἰς ὀλοφυρμούς καὶ δάκρυα κόπτεσθε — Ὡς πῶς ἡδυνήθησαν, γρηεὶ δύστηνε πάτερ, οἱ τρέμοντες πόδες σου νὰ ἀκολουθήσωσι τὰ ἐντάφια τοιοῦτου προσφιλοῦς τέκνου σου; πῶς δὲ θὰ δυνήθωσι τὰ τρέμοντα χεῖλη σου νὰ ἐπιθέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν σου; — Μεγάλῃ, ναὶ, μεγάλῃ ἡ συμφορὰ σου μέγα τὸ δίκαιόν σου, ἀλλὰ πρὸς στίγμην ἀναλογισθητι καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ υἱοῦ σου, καὶ ἐπιθεῖς ἐμπλαστρον εἰς τὴν πληγὴν σου — Μάθε, ὅτι ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ τοῦ υἱοῦ σου ἀπερχομένη ἐντεῦθεν δὲν ἔτρεμεν ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς τοῦ θανάτου θεας, ἀλλ' ἡγάλλετο ἐνα γενίζουσα μειδιῶσαν ἀγγελικὴν χυρεῖαν ἀπονέμουσαν αὐτῇ τὸ βραβεῖον, δι' οὗ βραβεύονται πάντες οἱ ἐν τῷ ἔαρι τῆς νεότητος αὐτῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Πλάστου των ὑπὸ τοῦ Κυρίου προσκαλούμενοι. Στρέφον πρὸς τοὺς Οὐρανούς τοὺς δακρυχέοντας ὀφθαλμούς σου καὶ ἐκεῖ θέλεις ἰδεῖ τὸν Φίλιππόν σου, τὸν ὄντως ἀγγελον μετ' ἀγγέλων χορεύοντα καὶ εἰς τὰ σκηνώματα τοῦ Πλάστου τοῦ ἐνδοξοῦ.

Τοιοῦτος ἐν μικροῖς ἀνελπίστοις ὁ προκείμενος νεκρὸς. Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ἀδύνατον νὰ μὴ ἤμαρτε κατὰ τι ἐν τῷ κόσῳ τούτῳ, καθὼς αὐτὸς ἐστὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὐχ ἄμαρτε, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἡ ζωὴ αὐτοῦ — δεηθῶμεν τοῦ Ὑψίστου νὰ ἐν τῇ ἀπειρῇ αὐτοῦ καλοκάγαθῇ συγχωρήσῃ αὐτῷ. Τὸν τελευταῖον δὲ εἰς τὸ νεκρὸν αὐτοῦ ἀποδίδοντες ἀσπασμόν ἀνακράζωμεν τὸ

Αἰωνία σου ἡ μνήμη
ἀξιαγάπητε Φίλιππε.

Γαῖαν ἔχοι, ἐλαφρὰν!!

ΕΚΔΟΤΕΙΟΣ
ΛΕΥΚΑΔΑΣ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΟΝ